

[Aksel Larsen.]

munistiske Partis Stilling til den paagældende Sag, saa man ikke blot har den Brøkdæl af et Citat, det ærede Medlem kom med. Der staar heri:

„Det kommunistiske Parti ansaa det for urigtigt at lovfæste Lønninger og andre Arbejdsbetingelser paa Grundlag af Forligsmandens Mæglingsforslag, fordi disse ikke blev stillet ud fra en Under søgelse af Leveomkostninger og Lønningernes Højde eller de paagældende Arbejdsgiveres Indtjeningsmuligheder eller lignende, men udelukkende ud fra Hensynet til, hvad der var Chance for at faa Parterne til at godkende.“

Jeg tror, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller vil erkende, at dette harmonerer fuldkommen med det Synspunkt, jeg har gjort gældende her.

„Paa Baggrund af Fortidens uheldige Handlinger — ikke mindst Handlingen i 1936, da man lovfæstede et Mæglingsforslag, der var forkastet af Slagteri arbejderne — syntes der imidlertid ikke at være Vej uden om som en Nødhjælp at give det foreliggende Mæglingsforslag Lovkraft, og Kommunerne vilde stemme for Lovforslaget.“

Jeg skal yderligere tilføje, at hvis vi mener, enten vi sidder i Regeringen eller paa Rigsdagen, at en Afgørelse vedrørende Løn- og Arbejdsforhold er rimelig, rigtig og retfærdig, ja, saa vil vi naturligvis godkende den; men hvis vi synes, den er urimelig, urigtig og uretfærdig, saa vil vi tage Stilling imod den. Jeg synes, dette er saa ganske enkelt.

Jeg vil tillade mig at minde det høje Ting om den Stilling, det tager, naar det drejer sig om andre Befolkningsgrupper og i andre Spørgsmaal. Jeg vil minde om de Kæmpeindtægter — jeg vil gerne have Lov til at gentage: de Kæmpeindtægter —, Staten gennem Kornloven og paa anden Maade har tilsikret det store Landbrug under hele Besættelsen, medens Arbejdslønningerne blev holdt nede. Jeg vil erindre om det helt friske Eksempel med Sukkerordningen, hvor Rigsdagens Flertal mod Kommunerne sagde: Vi maa endelig opfylde Sukkerroedyrkernes Krav om højere Ekstrapremier for Dyrkning af Sukkerroer. Der blev udtrykkeligt af Det konservative Folkepartis Ordfører her i Salen sagt, at man maatte endelig ikke tænke paa at tvinge Sukkerroeaavlerne til at bestille noget, det gik ikke. Han spurgte forarget, om det var min Mening at anvende Tvang imod dem;

det gaar ikke, sagde han, man maa imødekomme deres Krav!

Deres Krav blev imødekommet. Der blev ansat meget store Ekstrapremier til en i Forvejen høj Betaling for Roerne, og det forbauser aldeles ikke mig, at Dyrkningsarealerne steg ganske betydeligt, navnlig da det rygtedes, at man ogsaa vilde bringe Saffroerne ind under Loven. Det var kun at vente, naar man forhøjede en i Forvejen meget generøs Betaling betydeligt. Saadan optraadte man over for Sukkerroedyrkerne, og saadan har man ogsaa til Hensigt at optræde, naar vi om faa Dage skal have Kornlovsforslaget til anden Behandling her i Folketinget; saa drejer det sig ikke om organiserede, lavt lønnede Arbejdere, men om Landbruget, først og fremmest om det store Landbrug — det er det, der væsentligst dyrker Korn —, og saa anlægger man helt andre Synspunkter end dem, man anlægger her. Den Maade, man vil behandle Slagteri arbejderne paa, hvis man ophører Mæglingsforslaget til Lov, minder fordømt om den Politik, Hørup i sin Tid karakteriserede som den lumpneste af alle: de riges Sammenrotning mod de fattige.

Jeg har foreløbig ikke flere Bemærkninger at fremkomme med, det er jo ikke muligt at sige mere med de sparsomme Oplysninger eller med den totale Mangel paa Oplysninger, vi er ude for fra Statsministerens Side. Jeg vil have Lov at slutte med den Bemærkning, at i Morgen, den 9. Maj, vil man have, at Rigsdagen skal feste paa Aarsdagen for det, man kalder Demokratiets Genindførelse i Danmark; praktisk vil man fra et Flertal her indlede Fæstlighederne i Dag med at genoplive det endelig afdøde antidemokratiske Strejkeforbud.

Noget saadant vil vi Kommuner ikke være med til. Vi anser et Strejkeforbud for at være ikke alene udemokratisk, men antidemokratisk, og jeg synes, det er dobbelt groft at ville genoplive det, selv om det sker paa denne Maade, naar vi endelig er sluppet af med denne uretfærdige Lov af Maj 1940. Man skal ikke komme her og sige, at der er ingen anden Vej end at forbyde Strejker for at undgaa al den Slags, og at det er et meget vigtigt Samfundsomraade, det drejer sig om, og saa maa Staten sætte ind med saadanne Bestemmelser. Man skal lade være at komme og sige dette, for for det første: vil Staten gribe ind, bør den gribe ind efter Retfærdighed og Rimelighed og ikke paa den uretfærdige Maade, man paatænker at gøre det; for det andet maa man ogsaa tænke